HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

21 mai 2026*

„Trimitere preliminară – Medicamente de uz uman – Directiva 2001/83/CE – Articolul 85c alineatele (1) și (2) – Medicamente care se eliberează fără prescripție medicală – Interzicerea vânzării la distanță către populație, prin intermediul serviciilor societății informaționale, a unei categorii de medicamente care se eliberează fără prescripție medicală – Protecția sănătății publice”

În cauza C-604/24,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Symvoulio tis Epikrateias (Consiliul de Stat, Grecia), prin decizia din 16 iulie 2024, primită de Curte la 16 septembrie 2024, în procedura

**Farmakeio YZ & Sia O. E.**

împotriva

**Ypourgos Anaptyxis kai Ependyseon,**

**Ypourgos Ygeias,**

cu participarea:

**Panellinios Farmakeftikos Syllogos,**

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din doamna M. L. Arastey Sahún, președintă de cameră, și domnii J. Passer, E. Regan, D. Gratsias și B. Smulders (raportor), judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Farmakeio YZ & Sia O. E., de K. Chrysogonos, dikigoros;

* Limba de procedură: greaca.

– pentru Panellinios Farmakeftikos Syllogos, de I. Dimitrellos, dikigoros;

– pentru guvernul elen, de K. Georgiadis, V. Karra și K. Konsta, în calitate de agenți;

– pentru guvernul italian, de S. Fiorentino, în calitate de agent, asistat de E. Cicatelli, procuratore dello Stato, și M. Russo, avvocato dello Stato;

– pentru Comisia Europeană, de M. Konstantinidis, E. Mathieu, A. Spina și J. Szczodrowski, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 18 decembrie 2025,

pronunță prezenta

**Hotărâre**

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 85c alineatele (1) și (2) din Directiva 2001/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 noiembrie 2001 de instituire a unui cod comunitar cu privire la medicamentele de uz uman (JO 2001, L 311, p. 67, Ediție specială, 13/vol. 33, p. 3), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2011/62/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 (JO 2011, L 174, p. 74) (denumită în continuare „Directiva 2001/83”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Farmakeio YZ & Sia O. E., societate de drept elen, pe de o parte, și Ypourgos Anaptyxis kai Ependyseon (ministrul dezvoltării și al investițiilor, Grecia), precum și Ypourgos Ygeias (ministrul sănătății, Grecia), pe de altă parte, în legătură cu o acțiune în anulare formulată de această societate împotriva unui ordin ministerial de definire a categoriilor de medicamente care pot face obiectul unei vânzări la distanță către populație, prin intermediul serviciilor societății informaționale, de către farmaciile online certificate.

## Cadrul juridic

### *Dreptul Uniunii*

*Directiva 2011/62*

3 Considerentele (21)-(24) ale Directivei 2011/62 au următorul cuprins:

„(21) Vânzarea ilegală de medicamente către populație prin internet constituie o amenințare serioasă la adresa sănătății publice, deoarece în acest mod pot ajunge la populație medicamente falsificate. Este necesar să se abordeze această amenințare. În acest sens, ar trebui să se țină seama de faptul că anumite condiții specifice pentru furnizarea de medicamente către populație nu au fost armonizate la nivelul Uniunii [Europene] și, prin urmare, statele membre pot să impună condiții pentru furnizarea de medicamente către populație în limitele Tratatului [FUE].

(22) Analizând compatibilitatea cu dreptul Uniunii a condițiilor pentru furnizarea de medicamente cu amănuntul, Curtea de Justiție a Uniunii Europene (denumită în continuare «Curtea de Justiție») a recunoscut natura specifică a medicamentelor, ale căror efecte terapeutice le disting în mod semnificativ de alte bunuri. Curtea de Justiție a precizat, de asemenea, că sănătatea și viața persoanelor ocupă primul loc printre valorile și interesele protejate de Tratatul [FUE] și că statelor membre le revine sarcina de a decide cu privire la nivelul de protecție a sănătății publice pe care doresc să îl ofere și la mijloacele care trebuie puse în aplicare pentru a atinge acest nivel. Deoarece acest nivel poate varia de la un stat membru la altul, statele membre trebuie să dispună de o marjă de apreciere […] în ceea ce privește furnizarea de medicamente către populație pe teritoriul lor.

(23) Îndeosebi, având în vedere riscurile asupra sănătății publice și dată fiind competența acordată statelor membre de a determina nivelul de protecție a sănătății publice, jurisprudența Curții de Justiție a recunoscut că statele membre pot, în principiu, să restricționeze vânzarea cu amănuntul de medicamente doar la farmacii […]

(24) Prin urmare și în lumina jurisprudenței Curții de Justiție, statele membre ar trebui să fie în măsură să impună condiții, justificate de protecția sănătății publice, pentru furnizarea cu amănuntul de medicamente vândute la distanță prin intermediul serviciilor societății informaționale. Condițiile respective nu ar trebui să restricționeze în mod nejustificat funcționarea pieței interne.”

*Directiva 2001/83*

4 Potrivit considerentelor (2)-(5) ale Directivei 2001/83:

„(2) Obiectivul esențial al normelor care reglementează producția, distribuția și utilizarea medicamentelor trebuie să fie protejarea sănătății publice.

(3) Cu toate acestea, acest obiectiv trebuie realizat prin mijloace care să nu împiedice dezvoltarea industriei farmaceutice sau a comerțului cu medicamente în cadrul Comunității.

(4) Comerțul cu medicamente în cadrul Comunității este împiedicat de discrepanțele dintre anumite dispoziții de drept intern, în special între dispozițiile referitoare la medicamente […] și aceste discrepanțe afectează direct funcționarea pieței interne.

(5) În consecință, aceste impedimente trebuie eliminate; întrucât pentru a atinge acest obiectiv este necesară apropierea dispozițiilor relevante”.

5 Sub titlul VIIa din directiva menționată, intitulat „Vânzarea la distanță către populație”, articolul 85c din aceasta prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) Fără a aduce atingere legislației naționale care interzice oferirea spre vânzare la distanță către populație a medicamentelor care se eliberează pe bază de prescripție medicală prin intermediul serviciilor societății informaționale, statele membre se asigură că medicamentele sunt oferite spre vânzare la distanță către populație prin intermediul serviciilor societății informaționale, astfel cum sunt definite în Directiva 98/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din

22 iunie 1998 referitoare la procedura de furnizare de informații în domeniul standardelor, reglementărilor tehnice și al normelor privind serviciile societății informaționale [(JO 1998, L 204, p. 37, Ediție specială, 13/vol. 23, p. 207)], în următoarele condiții:

(a) persoana fizică sau juridică care oferă medicamentul este autorizată sau are dreptul să furnizeze medicamente către populație și la distanță, în conformitate cu legislația națională a statului membru în care este stabilită persoana în cauză;

(b) persoana menționată la litera (a) a notificat statului membru în care este stabilită persoana în cauză cel puțin următoarele informații:

[…]

(c) medicamentele respectă legislația națională a statului membru de destinație în conformitate cu articolul 6 alineatul (1);

(d) fără a aduce atingere cerințelor de informare prevăzute în Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă («directiva privind comerțul electronic») [(JO 2000, L 178, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 29, p. 257)], site-ul de internet care oferă medicamentul conține cel puțin:

[…]

(2) Statele membre pot impune condiții justificate de protecție a sănătății publice pentru furnizarea cu amănuntul pe teritoriul lor de medicamente prin vânzarea la distanță către populație prin intermediul serviciilor societății informaționale.

[…]”

### *Dreptul elen*

6 Ypourgiki apofasi GP oik. 22609 „Tropopoiisi tou arthrou 116 tis ypo stoicheia D.YG3a/G.P.32221/2013 koinis apofaseos ton Ypourgon Anaptyxis, Antagonistikotitas, Ypodomon, Metaforon kai Diktyon kai Ygeias […]” (Ordinul ministerial GP oik. 22609 din 19 aprilie 2022 „Modificarea articolului 116 din Ordinul comun D.YG3a/G.P. 32221/2013 al ministrului dezvoltării, competitivității, infrastructurii, transporturilor și rețelelor, pe de o parte, și al ministrului sănătății, pe de altă parte […]”), adoptat în comun de ministrul dezvoltării și al investițiilor și de ministrul sănătății (FEK B’ 1965/20.4.2022) (denumit în continuare „ordinul ministerial”), precizează categoriile de medicamente care pot fi vândute la distanță de farmaciile online către populație prin intermediul serviciilor societății informaționale. La articolul 1 din acest ordin ministerial se arată următoarele:

„Se interzice vânzarea la distanță către populație de medicamente care se eliberează pe bază de prescripție medicală. Pentru celelalte medicamente, este permisă vânzarea la distanță către populație prin intermediul serviciilor societății informaționale de către farmaciile online care au fost certificate în acest scop de [Panellinios Farmakeftikos Syllogos (Ordinul Farmaciștilor)] în temeiul [koini apofasi G5(b)/G.P. oik. 20293 ton Ypourgon Oikonomias, Anaptyxis kai Tourismou kai Ygeias «Orismos armodias Archis gia tin Pistopoiisi ilektronikon katastimaton farmakeion»] [Ordinul comun G5(b)/G.P. oik. 20293 din 15 martie 2016 al ministrului economiei, al dezvoltării și al turismului, pe

de o parte, și al ministrului sănătății, pe de altă parte, privind «Desemnarea autorității competente pentru certificarea farmaciilor online» (FEK B’ 787/23.3.2016)], numai pentru medicamentele care, în conformitate cu autorizația lor de introducere pe piață, sunt clasificate sau au fost clasificate în subcategoria produselor farmaceutice cu acces liber (medicamente cu acces liber […]) în cadrul categoriei medicamentelor care se eliberează fără prescripție medicală (MEFP), în conformitate cu dispozițiile [apofasi G5(a)51194 tou Ypourgou Ygeias] [Ordinul G5(a)51194 din 14 iulie 2016 al ministrului sănătății (FEK B’ 2219/18.7.2016)].

Consiliul de administrație al [Ethnikos Organismos Farmakon (organismul național al medicamentelor, denumit în continuare «EOF»)] aplică contravenienților o amendă de la douăzeci de mii (20 000) de euro la o sută de mii (100 000) de euro și, în caz de încălcare repetată, de la cincizeci de mii (50 000) de euro la două sute de mii (200 000) de euro.

Sancțiunile de mai sus se cumulează cu orice alte sancțiuni.”

## Litigiul principal și întrebările preliminare

7 Reclamanta din litigiul principal exploatează o farmacie fizică în Grecia și vinde de asemenea online bunuri comercializate de o farmacie, în conformitate cu reglementarea națională aplicabilă în domeniul farmaceutic.

8 La 25 mai 2022, aceasta a sesizat Symvoulio tis Epikrateias (Consiliul de Stat, Grecia), care este instanța de trimitere, cu o acțiune în anulare îndreptată împotriva ordinului ministerial care modifică reglementarea națională anterioară, pentru motivul că acesta autorizează în prezent vânzarea la distanță către populație prin intermediul serviciilor societății informaționale de către farmaciile online certificate doar a unei subcategorii de medicamente care se eliberează fără prescripție medicală, și anume medicamentele cu acces liber, cu excluderea celorlalte medicamente care se eliberează fără prescripție medicală. Potrivit informațiilor date de instanța de trimitere, subcategoria medicamentelor cu acces liber cuprinde medicamente care se eliberează fără prescripție medicală ce pot fi puse la dispoziție nu numai în farmacii, ci și în alte puncte de vânzare, fără a fi necesară prezența unui farmacist sau a unui asistent de farmacie. În plus, din expunerea cadrului normativ național în vigoare înainte de adoptarea acestui ordin ministerial, astfel cum a fost prezentat de această instanță, reiese că farmaciile online certificate erau autorizate anterior să vândă pe internet către populație, fără distincție, toate medicamentele care se eliberează fără prescripție medicală, precum și medicamentele care nu sunt rambursate de organismele de securitate socială.

9 În susținerea acțiunii formulate, reclamanta din litigiul principal arată că restricția introdusă prin ordinul ministerial în raport cu reglementarea națională anterioară este contrară printre altele articolului 85c alineatul (1) din Directiva 2001/83. În plus, în opinia sa, niciun motiv privind protecția sănătății publice nu poate, în speță, să justifice o asemenea măsură în sensul articolului 85c alineatul (2) din această directivă. Ea adaugă că noua reglementare națională introdusă prin ordinul ministerial ar rămâne, în practică, literă moartă din moment ce, pe piața elenă, niciun medicament nu ar fi fost clasificat de autoritatea națională competentă în subcategoria medicamentelor cu acces liber.

10 Autoritățile naționale care au adoptat ordinul ministerial și Panellinios Farmakeftikos Syllogos (Ordinul Farmaciștilor, Grecia) susțin, la rândul lor, că motive de interes general legate de protecția sănătății publice impuneau adoptarea acestei noi reglementări naționale, în conformitate cu articolul 85c alineatul (2) din Directiva 2001/83. Ele susțin în special că

posibilitatea, prevăzută de regimul național anterior, a farmaciilor online de a vinde fără distincție toate medicamentele care se eliberează fără prescripție medicală și medicamentele care nu sunt rambursate ar fi avut ca efect să facă accesibile online mai mult de 1 000 de tipuri de medicamente, ceea ce ar fi de natură să îngreuneze controlul polifarmaciei, și anume consumul excesiv de medicamente, precum și combaterea traficului de medicamente contrafăcute sau neconforme. Vânzarea online de medicamente, inclusiv atunci când ele se eliberează fără prescripție medicală, ar prezenta riscuri pentru sănătatea publică, din moment ce ar priva în esență farmacistul de posibilitatea de a identifica utilizatorul final. În opinia acestora, ordinul ministerial ar permite deopotrivă limitarea atingerii aduse „garanției de siguranță" aferente eliberării medicamentelor de către un farmacist în persoană, din moment ce acest risc nu ar exista în ceea ce privește medicamentele cu acces liber, din cauza caracteristicilor lor speciale. În plus, furnizarea de către farmaciile online a tuturor medicamentelor care se eliberează fără prescripție medicală și a medicamentelor nerambursate nu ar răspunde, în Grecia, niciunei nevoi speciale, ținând seama de repartizarea geografică optimă și rațională a farmaciilor pe teritoriul național. În sfârșit, Ordinul farmaciștilor invocă, în susținerea argumentației sale, reglementările în vigoare în Cipru și în Portugalia, care, în opinia sa, ar restrânge punerea la dispoziție pe internet a unor medicamente care se eliberează fără prescripție medicală.

11 Instanța de trimitere consideră că problema dacă dreptul Uniunii se opune unei reglementări naționale ce nu autorizează vânzarea la distanță prin internet către populație decât a unei subcategorii de medicamente care se eliberează fără prescripție medicală trebuie apreciată în special în lumina Hotărârii din 11 decembrie 2003, Deutscher Apothekerverband (C-322/01, EU:C:2003:664), și a Hotărârii din 29 februarie 2024, Doctipharma (C-606/21, EU:C:2024:179). Ea deduce din această jurisprudență că articolul 85c alineatul (1) din Directiva 2001/83 nu poate fi interpretat în sensul că permite legiuitorului național să interzică vânzarea pe internet a medicamentelor care se eliberează fără prescripție medicală. Prin urmare, instanța de trimitere apreciază că ordinul ministerial ar trebui să fie anulat.

12 Totuși, în lipsa unei jurisprudențe explicite a Curții în această privință și ținând seama de argumentația Ordinului Farmaciștilor întemeiată pe existența reglementărilor cipriote și portugheze în materie, instanța de trimitere ridică problema dacă articolul 85c alineatul (2) din directiva menționată trebuie interpretat în sensul că permite statelor membre să interzică, pentru motive legate de protecția sănătății publice, vânzarea la distanță către populație, prin intermediul serviciilor societății informaționale, a anumitor medicamente care se eliberează fără prescripție medicală.

13 În aceste condiții, Symvoulio tis Epikrateias (Consiliul de Stat) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 85c alineatul (1) din [Directiva 2001/83] se opune unei dispoziții normative administrative naționale care nu permite vânzarea la distanță către populație de către farmaciile online, prin intermediul serviciilor societății informaționale, a tuturor medicamentelor care se eliberează fără prescripție medicală […], ci numai a unei subcategorii a acestora (în speță medicamentele cu acces liber […])?

2) Sau, dimpotrivă, articolul 85c alineatul (2) din [Directiva 2001/83] permite emitentului dispoziției normative […] naționale să interzică vânzarea la distanță către populație de către farmaciile online, prin intermediul serviciilor societății informaționale, a anumitor medicamente care se eliberează fără prescripție medicală […], din motive de protecție a sănătății publice?

3) În cazul unui răspuns afirmativ la a doua întrebare, motivele invocate în speță de [guvernul] elen și de Ordinul Farmaciștilor pentru a justifica restricția în litigiu (combaterea consumului excesiv de medicamente și a traficului de medicamente contrafăcute sau inadecvate etc.) constituie motive de protecție a sănătății publice în sensul articolului 85c alineatul (2) din [Directiva 2001/83]?

4) În cazul unui răspuns afirmativ la a treia întrebare, instanța națională trebuie să controleze proporționalitatea măsurii restrictive din punct de vedere negativ, și anume să verifice numai dacă restricția este în mod vădit inadecvată ori lipsită de necesitate, sau din punct de vedere pozitiv, și anume să verifice dacă restricția este o măsură adecvată și absolut necesară pentru protecția sănătății publice?"

**Cu privire la întrebările preliminare**

***Cu privire la prima și la a doua întrebare***

14 Prin intermediul primei și al celei de a doua întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 85c alineatele (1) și (2) din Directiva 2001/83 trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care, din motive ce țin de protecția sănătății publice, interzice vânzarea la distanță către populație de către farmacii online care au recurs la serviciile societății informaționale de medicamente care se eliberează fără prescripție medicală, cu excepția unei subcategorii a acestora.

15 În această privință, trebuie amintit că articolul 85c alineatul (1) din Directiva 2001/83 prevede că, „[f]ără a aduce atingere legislației naționale care interzice oferirea spre vânzare la distanță către populație a medicamentelor care se eliberează pe bază de prescripție medicală prin intermediul serviciilor societății informaționale, statele membre se asigură că medicamentele sunt oferite spre vânzare la distanță către populație prin intermediul serviciilor societății informaționale […], în condițiile [enumerate la literele (a)-(d) ale alineatului (1)]".

16 Din al doilea segment de teză al acestei dispoziții reiese că statele membre au obligația să se asigure că „medicamentele" sunt oferite spre vânzare la distanță către populație prin intermediul serviciilor societății informaționale. Caracterul general al acestui termen, precum și utilizarea articolului hotărât „le" în anumite versiuni lingvistice precum versiunile în limbile spaniolă, greacă, franceză, italiană și portugheză tind să indice că obligația stabilită în acest mod în sarcina statelor membre vizează toate medicamentele. Acest segment de teză nu cuprinde, astfel, niciun indiciu al voinței legiuitorului Uniunii de a face o distincție între eventuale categorii de medicamente.

17 Totuși, în primul segment de teză al acestei dispoziții se admite o excepție de la obligația menționată în măsura în care oferirea spre vânzare la distanță către populație a medicamentelor care se eliberează pe bază de prescripție medicală poate face obiectul unei interdicții în temeiul legislației naționale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 februarie 2025, Apothekerkammer Nordrhein, C-517/23, EU:C:2025:122, punctul 74).

18 În consecință, din modul de redactare a articolului 85c alineatul (1) din Directiva 2001/83 reiese că obligația pe care o prevede privește oferirea spre vânzare la distanță către populație prin intermediul serviciilor societății informaționale a tuturor medicamentelor care se eliberează fără prescripție medicală (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 februarie 2024, Doctipharma, C-606/21, EU:C:2024:179, punctul 41).

19 Rezultă că o reglementare națională care interzice vânzarea la distanță către populație prin intermediul serviciilor societății informaționale de medicamente care se eliberează fără prescripție medicală, cu excepția unei subcategorii a acestora, încalcă obligația care decurge din articolul 85c alineatul (1) din Directiva 2001/83.

20 Pe de altă parte, o asemenea reglementare națională nu se poate întemeia pe articolul 85c alineatul (2) din această directivă, potrivit căruia statele membre pot impune condiții justificate de protecție a sănătății publice pentru furnizarea cu amănuntul pe teritoriul lor de medicamente prin vânzarea la distanță către populație prin intermediul serviciilor societății informaționale.

21 Deși, ca urmare a utilizării termenului „condiție” atât la alineatul (1), cât și la alineatul (2) ale articolului 85c din directiva menționată, se poate considera că statele membre dispun de posibilitatea de a supune vânzarea la distanță către populație a tuturor medicamentelor care se eliberează fără prescripție medicală unor condiții suplimentare față de cele enumerate în mod expres la acest alineat (1) literele (a)-(d), trebuie să se arate că o reglementare națională care interzice oferirea spre vânzare online către populație a unor medicamente care se eliberează fără prescripție medicală, cu excepția unei subcategorii a acestora, precum reglementarea națională în discuție în litigiul principal, nu poate fi calificată drept „condiție” pentru furnizarea cu amănuntul de medicamente, în sensul articolului 85c alineatul (2) din aceeași directivă.

22 Astfel, o asemenea reglementare nu autorizează decât parțial oferirea spre vânzare la distanță către populație prin intermediul serviciilor societății informaționale de medicamente care se eliberează fără prescripție medicală. Or, condițiile prevăzute la articolul 85c alineatul (2) din Directiva 2001/83 nu pot avea ca efect golirea de conținut a obligației ce revine statelor membre, în temeiul alineatului (1) al acestui articol 85c, de a se asigura că medicamentele, cel puțin toate medicamentele care se eliberează fără prescripție medicală, sunt oferite spre vânzare la distanță către populație prin intermediul serviciilor societății informaționale, cu respectarea condițiilor stabilite de această din urmă dispoziție (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 februarie 2024, Doctipharma, C-606/21, EU:C:2024:179, punctele 55 și 56).

23 Această interpretare este confirmată atât de geneza articolului 85c din Directiva 2001/83, cât și de obiectivele urmărite de această directivă.

24 În ceea ce privește, în primul rând, această geneză, trebuie amintit că Directiva 2011/62 a introdus în cadrul Directivei 2001/83 un titlu VIIa, intitulat „Vânzarea la distanță către populație”, din care face parte printre altele articolul 85c din aceasta din urmă.

25 Din considerentul (24) al Directivei 2011/62, în lumina căruia trebuie interpretat articolul 85c alineatele (1) și (2) din Directiva 2001/83, reiese că, deși statele membre trebuie să fie în măsură să impună condiții justificate de motive de protecție a sănătății publice pentru furnizarea cu amănuntul de medicamente oferite spre vânzare la distanță prin intermediul serviciilor societății informaționale, aceste condiții nu pot totuși să restricționeze în mod nejustificat funcționarea pieței interne. Or, așa cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 35 din concluzii, o

asemenea restricție s-ar putea produce dacă întinderea obligației de a autoriza vânzarea online de medicamente care se eliberează fără prescripție medicală ar fi repusă în discuție în mod unilateral de un stat membru.

26 În acest context, trebuie amintit că, la punctele 76 și 124 din Hotărârea din 11 decembrie 2003, Deutscher Apothekerverband (C-322/01, EU:C:2003:664), Curtea a calificat interdicția vânzării medicamentelor prin corespondență, în speță pe internet, prevăzută de o reglementare națională, drept „măsură cu efect echivalent” unei restricții cantitative la import, în sensul articolului 28 CE, devenit articolul 34 TFUE. Curtea a considerat de asemenea că, deși o asemenea măsură putea fi justificată în temeiul protecției sănătății, prevăzută la articolul 30 CE, devenit articolul 36 TFUE, în măsura în care vizează medicamentele care se eliberează pe bază de prescripție medicală, acest din urmă articol nu poate fi invocat pentru a justifica o interdicție absolută de vânzare prin corespondență a medicamentelor care se eliberează fără prescripție medicală în statul membru în cauză.

27 Rezultă din cele arătate că legiuitorul Uniunii a intenționat să țină seama, la adoptarea articolului 85c alineatul (1) din Directiva 2001/83, de concluziile desprinse din jurisprudența Curții privind comercializarea online a medicamentelor. Astfel, prin această dispoziție, legiuitorul Uniunii a limitat mai mult marja de apreciere recunoscută statelor membre în materie, instituind obligația de a oferi spre vânzare la distanță către populație prin intermediul serviciilor societății informaționale toate medicamentele care se eliberează fără prescripție medicală.

28 Rezultă că statele membre nu se pot întemeia pe articolul 85c alineatul (2) din Directiva 2001/83 pentru a impune condiții justificate de motive legate de protecția sănătății publice pentru furnizarea cu amănuntul, pe teritoriul lor, a medicamentelor care se eliberează fără prescripție medicală oferite spre vânzare la distanță către populație prin intermediul serviciilor societății informaționale, atunci când asemenea condiții au ca efect lipsirea de efect util a obligației prevăzute la alineatul (1) al acestui articol 85c.

29 În ceea ce privește, în al doilea rând, obiectivele urmărite de Directiva 2001/83, din considerentul (2) al directivei menționate reiese că aceasta urmărește protejarea sănătății publice, în special prin combaterea vânzării ilegale de medicamente către populație prin internet, astfel cum se enunță în considerentul (21) al Directivei 2011/62. Totuși, așa cum rezultă din considerentul (3) al Directivei 2001/83, acest obiectiv de protecție a sănătății publice trebuie atins fără a împiedica comerțul cu medicamente în cadrul Uniunii.

30 În această ultimă perspectivă, articolul 85c alineatul (1) din Directiva 2001/83 impune statelor membre să autorizeze vânzarea la distanță către populație prin intermediul serviciilor societății informaționale a tuturor medicamentelor care se eliberează fără prescripție medicală. În cadrul obiectivului de protecție a sănătății publice și luând în considerare deopotrivă Hotărârea din 19 mai 2009, Apothekerkammer des Saarlandes ș.a. (C-171/07 și C-172/07, EU:C:2009:316), citată în notele de subsol aferente considerentelor (22) și (23) ale Directivei 2011/62, prin care Curtea a recunoscut statelor membre posibilitatea de a determina nivelul de protecție a sănătății publice, această dispoziție stabilește, la literele (a)-(d), condițiile referitoare la persoane, la medicamente și la site-urile internet cărora le este supusă oferirea spre vânzare la distanță către populație a medicamentelor prin intermediul serviciilor societății informaționale. În această privință, dispoziția menționată rezervă statelor membre, conform acestei jurisprudențe, competența de a stabili cerințele pe care trebuie să le îndeplinească persoanele respective.

31 Rezultă că, așa cum a arătat domnul avocat general la punctul 20 din concluzii, atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 85c alineatul (1) din Directiva 2001/83, un stat membru nu poate să interzică oferirea spre vânzare către populație prin intermediul unui serviciu al societății informaționale de medicamente care se eliberează fără prescripție medicală.

32 Prin urmare, deși, desigur, articolul 85c alineatul (2) din această directivă permite statelor membre să impună, din motive care țin de protecția sănătății publice, condiții referitoare la furnizarea cu amănuntul pe teritoriul lor a medicamentelor oferite spre vânzare la distanță către populație prin intermediul serviciilor societății informaționale, o „condiție” în sensul acestei dispoziții nu poate fi totuși interpretată în sensul că permite statelor membre să instituie, pentru asemenea motive, o interdicție de a oferi spre vânzare la distanță către populație prin intermediul unor astfel de servicii de medicamente care se eliberează fără prescripție medicală, cu excepția unei subcategorii a acestora, din moment ce o asemenea interdicție ar avea drept consecință compromiterea obiectivelor urmărite de directiva menționată, lipsind de efect util articolul 85c alineatul (1) din aceasta.

33 Astfel, din moment ce condițiile prevăzute la articolul 85c alineatul (2) din Directiva 2001/83 nu pot avea incidență nici asupra domeniului de aplicare al obligației definite la articolul 85c alineatul (1) din această directivă, nici asupra condițiilor prevăzute la literele (a)-(d) ale acestei din urmă dispoziții, competența recunoscută statelor membre de a stabili conținutul „condiții[lor] justificate de protecție a sănătății publice pentru furnizarea cu amănuntul”, în sensul alineatului (2) menționat, este în mod necesar limitată în măsura în care nu poate privi decât modalitățile de comercializare a acestor medicamente către populație, și anume condițiile referitoare la operațiunile efectuate în vederea furnizării cu amănuntul pe teritoriul lor a medicamentelor respective.

34 Aceste condiții, care trebuie să fie justificate de motive legate de protecția sănătății publice, se pot aplica unor măsuri destinate să reducă riscurile asociate vânzării online a medicamentelor. Așa cum sugerează reclamanta din litigiul principal, ele ar putea consta, de exemplu, în instituirea unor mecanisme eficiente de control al consumului de medicamente, precum instituirea unor plafoane de comandă pentru fiecare consumator sau crearea unui sistem online de identificare și de înregistrare a datelor referitoare la sănătatea consumatorului, în scopul combaterii polifarmaciei.

35 În acest context, nu este exclus ca statele membre să supună unor asemenea condiții o categorie specifică de medicamente care se eliberează fără prescripție medicală, de exemplu din cauza caracteristicilor lor terapeutice speciale, în măsura în care aceste condiții nu repun în discuție posibilitatea de a oferi aceste medicamente spre o atare vânzare, așa cum rezultă din articolul 85c alineatul (1) din Directiva 2001/83.

36 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se răspundă la prima și la a doua întrebare că articolul 85c alineatele (1) și (2) din Directiva 2001/83 trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care, din motive ce țin de protecția sănătății publice, interzice vânzarea la distanță către populație de către farmacii online care au recurs la serviciile societății informaționale de medicamente care se eliberează fără prescripție medicală, cu excepția unei subcategorii a acestora.

*Cu privire la a treia și la a patra întrebare*

37 Având în vedere răspunsul dat la prima și la a doua întrebare, nu este necesar să se răspundă la a treia și la a patra întrebare.

**Cu privire la cheltuielile de judecată**

38 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară:

**Articolul 85c alineatele (1) și (2) din Directiva 2001/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 noiembrie 2001 de instituire a unui cod comunitar cu privire la medicamentele de uz uman, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2011/62/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011,**

**trebuie interpretat în sensul că**

**se opune unei reglementări naționale care, din motive ce țin de protecția sănătății publice, interzice vânzarea la distanță către populație de către farmacii online care au recurs la serviciile societății informaționale de medicamente care se eliberează fără prescripție medicală, cu excepția unei subcategorii a acestora.**

Semnături